

Θαλερό

Σικελιανός Άγγελος

Φλογάτη, γελαστή, ζεστή, από τ' αμπέλια απάνωθεν
εκοίταγε η σελήνη·
κι ακόμα ο ήλιος πύρωνε τα θάμνα, βασιλεύοντας
μες σε διπλή γαλήνη.

Βαριά τα χόρτα, ιδρώνανε στην αφηλήν απανεμιά
το θυμωμένο γάλα,
κι από τα κλήματα τα νια, που της πλαγιάς ανέβαιναν
μακριά-πλατιά τη σκάλα,

σουρίζανε οι αμπελουργοί φτερίζοντας, εσειόντανε
στον όχτο οι καλογιάννοι, 10
κι άπλων' απάνω στο φεγγάρι η ζέστα αραχνοῦφαντο
κεφαλοπάνι...

Στο σύρμα, μες στο γέννημα, μονάχα τρία καματερά,
τό 'να από τ' άλλο πίσω,
την κρεμαστή τους τραχηλιά κουνώντας, τον ανήφορο
ξεκόβαν το βουνίσο.

Σκυφτό, τη γης μυρίζοντας, και το λιγνό λαγωνικό,
με γρήγορα ποδάρια,
στου δειλινού τη σιγαλιά βράχο το βράχο επήδαγε
ζητώντας μου τα χνάρια. 20

Και κάτου απ' την κληματαριά την άγουρη μ' επρόσμενε,
στο ξάγναντο το σπίτι,
σωστό τραπέζι πόφεγγε, λυχνάρι ομπρός του κρεμαστό,
το φως του Αποσπερίτη...

Εκεί κερήθρα μόφερε, ψωμί σταρένιο, κρύο νερό
η αρχοντοθυγατέρα,
οπού 'χε από τη δύναμη στον πετρωτό της το λαιμό
χαράκι ως περιστέρα·

που η όψη της, σαν της βραδιάς το λάμπο, έδειχνε διάφωτη
της παρθενιάς τη φλόγα, 30
κι απ' τη σφιχτή της ντυμασιά, στα στήθια της τ' αμάλαγα,
χώριζ' ολόρτη η ρώγα·

που ομπρός από το μέτωπο σε δυο πλεξούδες τα μαλλιά
πλεμένα είχε σηκώσει,
σαν τα σκοινιά του караβιού, που δε θα μπορεί' η φούχτα μου

ναν της τα χερακώσει.

Λαχανιασμένος στάθη εκεί κι ο σκύλος π' αγανάχτησε
στα ορτά τα μονοπάτια,
κι ασάλετος στα μπροστινά, με κοίταγε, προσμένοντας,
μια σφήνα μες στα μάτια. 40

Εκεί τ' αηδόνια ως άκουγα, τριγύρα μου, και τους καρπούς
γεύομουν απ' το δίσκο,
είχα τη γέψη του σταριού, του τραγουδιού και του μελιού
βαθιά στον ουρανίσκο...

Σα σε κυβέρτι γυάλινο μέσα μου σάλεψε η ψυχή,
πασίχαρο μελίτσι,
που όλο κρυφά πληθαίνοντας γυρεύει σμάρια ωσάν τσαμπιά
στα δέντρα ν' αμολήσει.

Κι ένιωθα κρούσταλλο τη γη στα πόδια μου αποκάτωθε
και διάφανο το χώμα 50
γιατί πλατάνια τριέτικα τριγύρα μου υψωνόντανε
μ' αδρό, γαλήνιο σώμα.

Εκεί μ' ανοίξαν το παλιό κρασί, που πλέριο ευώδισε
μες στην ιδρένια στάμνα,
σαν τη βουνίσια μυρουδιά, σύντας βαρεί κατάψυχη
νύχτια δροσιά τα θάμνα...

Φλογάτη, γελαστή, ζεστή, εκεί η καρδιά μου δέχτηκε
ν' αναπαυτεί λιγάκι
πά' σε σεντόνια ευωδερά από βότανα, και γαλανά
στη βάψη από λουλάκι...

(από τον *Λυρικό Βίο*, Β', Ίκαρος 1968)